

serne for både kvinder og mænd med ind i enhver politisk planlægning, som vi også diskuterede det under redegørelsesdebatten.

Det fastslås i Platform For Action i kapitel 4 i diverse stykker 81, 106, 124, 43, 237, at regeringen skal fremme en aktiv og synlig politik, hvor kønsperspektivet integreres i al politik og planlægning, herunder en analyse af konsekvenserne for henholdsvis kvinder og mænd, inden beslutninger tages.

Det siges i Platform for Action, at det gælder både nationalt og internationalt, og derfor kan regeringen få god brug for et ligestillingsråd, som kan inspirere regeringen.

Hele opfølgningen af tænkningen og forventningerne efter Wien, Kairo, Kina og det sociale topmøde kræver energi og nye løsninger også herhjemme hos os selv, og jeg forstår også på statsministerens tale, at den danske regering har prioriteret at gribe sagen sådan an.

Regeringens redegørelse til Folketinget kan være en vældig god begyndelse. Kvinders rettigheder og muligheder for at yde og nyde på lige fod med mænd er en forudsætning for en sund udvikling også i vores samfund. Retten til økonomisk uafhængighed, også i pensionsalderen, til uddannelse, til egen krop, til magten og til at kombinere arbejde og job er en del af det, vi jo selv herhjemme stadig må kæmpe med, og det er områder, vi må prøve at forny os på. Det må aldrig ende som besværgelser, men må være naturlige krav til den løbende forandringsproces, som aldrig vil lade sig stoppe.

Familiebegrebet var et andet af de hotte emner på Kinakonferencen, fordi de religiøse, fanatiske kræfter lige fra pavestaten til de muslimske statsledere ønsker at fastholde kvinder i et slør af undertrykkelse. Familier skal formes på individets betingelser, individet skal kunne have glæde og nytte af familien, familien skal formes efter individets frie valg; sådan udtrykkes vores respekt for det enkelte menneske.

Det lykkedes heldigvis at fastholde virkeligheden i teksterne og ikke at se bort fra virkeligheden. Staters og det internationale samfunds rolle er jo at støtte og sikre det enkelte individs grundlæggende værdi og menneskerettigheder, noget, der gav en særlig mening for os alle, da vi netop sad i Kina.

For kvinder betyder det f.eks. retten til at sige fra over for seksuelle overgreb, retten til nej, retten til adgang til oplysning om prævention og reproduktiv sundhed. De seksuelle frihedsrettigheder fik vi ikke denne gang direkte ind i

teksten som en del af den internationale forståelse af de universelle menneskerettigheder. Det må komme næste gang.

Også herfra skal der lyde en opfordring til vores regering om at skubbe yderligere på for internationalt at få respekteret kvinders fundamentale rettigheder.

Teksten i »Platformen« slår også fast, at unge har ret til privat og fortrolig oplysning og nuanceret serviceydelse for at kunne beskytte sig i forhold til børnegraviditeter, HIV og AIDS. Det slås fast, at vold mod kvinder også omfatter tvungen sterilisation og abortering af pigefostre. Den fysiske, seksuelle og psykologiske vold mod kvinder i familien fremhæves jo med god grund i teksten. Fra tv-billederne ude fra verden omkring os meldes der nu om stigning i antallet af tilfælde af vold mod kvinder.

Med »Platformen« har regeringerne altså nu forpligtet sig til at sikre, at ansvaret for at fremme kvinders lige muligheder er placeret på – og jeg citerer – »højest mulige niveau«.

Når vi så i øjeblikket diskuterer en ny definition af Ligestillingsrådets funktion, arbejdsopgaver og organisation i et af statsministerens nedsat udvalg, må vi opfordre til, at dette arbejde får den fornødne tid og de nødvendige ressourcer stillet til rådighed, og at horisonten bliver bred nok, så vi får et revideret, revitaliseret ligestillingsorgan ud af det.

Udvalgsarbejdet må dog ikke foranledige nogen til at tro, at dermed er det med kvinderne jo så nok på plads. Alle – lige fra den enkelte minister i regeringen til den enkelte medarbejder i diverse ministerier, styrelser og kommuner, i den enkelte virksomhed, i de faglige organisationer og helt ind i den enkelte familie og ned til den enkelte borger – hver især har vi en rolle at spille og et ansvar at bære, for at kvinder og mænd nyder de samme rettigheder i vores verden, her i landet, og når danskere rejser ud og repræsentere os derude.

Afslutningsvis vil jeg gerne bemærke, at den danske delegation i Kina arbejdede sammen på forbilledlig vis. Derfor i dag en stor tak til socialministeren, til kollegerne her fra Folketinget, til NGO'erne og til embedskvinder og -mænd, til alle de mange ildsjæle, som havde sat hinanden stævne i Kina.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne slutte af med på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og CD at fremsætte følgende: